

[Kirkeministeren.]

denne Uro skulde være til Stede. Jeg vil mene, at den savner ethvert Grundlag, og at den ærede Ordfører ved sin Tale i Gaar ikke har bevist, at der var noget Grundlag for denne Uro. I Forhold til de kirkelige Midlers Størrelse, disse 120—150 Mill. Kr., i Forhold til Kirkeskattens Størrelse, disse 13 Mill. Kr. om Aaret eller maaske lidt mere foruden Skatten her i København, i Forhold til Støtten fra Statens Side, i Forhold til alt dette er det ganske smaa Beløb, der er blevet anvendt paa den særlige Maade, som der har været Tale om her i disse Dage, Beløb, der i Virkeligheden — særlig da de alle sammen er anvendt til kirkelige Formaal — ikke kan give Anledning til den ringeste berettigede Uro. Uroen kan kun komme, hvis man kunstigt søger at skabe den og kunstigt søger at holde den i Live.

Den ærede Ordfører hævdede i sin Tale, at denne Uro er kommet som Følge af en Række Dispositioner, der er blevet truffet af den tidligere Minister. Jeg søgte derfor i Gaar at gennemgaa disse Dispositioner og mener, det var rigtigt — selv om den ærede Ordfører beklager sig over det, og selv om han siger, at min Tale ikke var Svar paa det, han havde sagt —, at der kom denne samlede Redegørelse, saaledes som jeg havde formet min Tale i Forvejen, at den fremkom paa den danske Rigsdag, for at man kunde se, hvorledes Forholdene laa, og at der ikke var Grund til den Uro, man havde søgt at skabe gennem Aarene.

Saa har den ærede Ordfører talt om Forrentningsspørgsmaalet og hævdede, at de 3½ Mill. Kr. ikke blev forrentet for Øjeblikket. Han spurgte mig i Gaar: Bliver de 3½ Mill. Kr. forrentet, eller bliver de det ikke? Jeg svarede dertil: De bliver ikke forrentet, og han mente, at det var en Fejl. Jeg forstod ham saadan, at han mente, at derved blev de kirkelige Midler unddraget nogle Penge. Denne Gæld paa 3½ Mill. Kr., der altsaa efterhaanden er blevet et mindre Beløb, som afvikles Aar for Aar med ret betydelige Afdrag, afvikles derved, at den betales af de kirkelige Skatteydere. Hvis denne Gæld skulde forrentes, skulde det ske derved, at de kirkelige Skatteydere svarede saa meget mere, at der blev nok til Renten ogsaa. Hvor vilde disse Renter gaa hen? Jo, de vilde gaa ind i de likvide kirkelige Midler som en Renteindtægt, der skulde bruges til at nedsætte Kirkeskatten med bagefter, og det vil sige, at de kirkelige Skatteydere skulde betale et vist Beløb til Forrentning i Aar, som de næste Aar fik Fordelen af derved, at Renteindtægten

i Aar var saa meget større, at Kirkeskatten kunde sættes ned. Eller de kunde faa Fordel deraf allerede i Aar ved, at man sagde: Naar de skal betale den Rente, bliver Renteindtægten i Aar saa meget større, at man kan sætte Kirkeskatten saa meget lavere. Denne Forrentning af de 3½ Mill. Kr. betyder, at man tager Pengene fra den venstre Lomme og lægger dem i den højre, for straks at flytte dem tilbage igen fra den højre Lomme til den venstre. Anden Transaktion er der ikke Tale om i Forbindelse med Spørgsmaalet i Dag om Forrentning af de 3½ Mill. Kr. Det undrer mig, at den ærede Ordfører ikke selv har gennemtænkt dette Problem og været klar over, at hans Spørgsmaal i Gaar om Forrentningen ingen Steder havde hjemme. Havde han gennemtænkt det, kunde han ogsaa paa det Omraade have sparet sig den Forargelse, han ofrede paa mig i Gaar.

Jeg ønsker, inden jeg slutter, at sige et Par Ord om den tidligere Kirkeminister Appel og dette, at jeg i Gaar nævnte, at han har Ansvar for de 160 000 Kr., som er de første Penge, der er hentet af Kirketiendemidlerne.

Jeg skal allerførst sige til den ærede Ordfører for Forespørgerne (Rytter), at min Oplysning i Gaar var fuldkommen rigtig. Det er fuldkommen rigtigt, at Minister Appel i Foraaret 1924 gik ind for, at man søgte at skaffe Hjælp til Sønderjyderne ogsaa ved en Belastning af Kirketiendemidlernes Reservefond. Den ærede Ordfører var meget indigneret over, at jeg ikke havde nævnt dette i det kirkelige Udvalg. Han mente, at jeg burde være gaaet til det kirkelige Udvalg og have sagt: Kære Kolleger, der er sket dette, og det er i Minister Dahls Ministertid, det er sket. Jeg har ikke fundet Grund til at gøre det, for det første fordi den, der har det moralske og vel ogsaa det juridiske Ansvar for dette, er forhenværende Minister Appel, for det andet fordi jeg ikke kan se, at det havde gjort nogen som helst Forskel, om jeg havde gjort det. Der er jo et Flertal i det kirkelige Udvalg, der har fundet det forkasteligt, at Minister Dahl har laant ½ Mill. Kr. af Kirketiendemidlernes Reservefond uden at svare Renter deraf. Jeg kan ikke tro, at en eneste af dette Flertal havde faaet en anden Mening om Spørgsmaalet, fordi jeg var kommet og havde sagt, at den, der først havde faaet denne Idé, nu alligevel var Minister Appel. Jeg ved saare vel, at der sidder en Del Politikere i det kirkelige Udvalg —, af nuværende og tidligere Rigsdagsmænd er der bl. a. Fru Gautier Schmit, det ærede 8de Medlem